

Verkakvinna fyllir 85 í dag

Vit loystu trætturnar á friðða- ligan hátt

–Tá eg arbeiddi á Bacalao í fimtiárunum, plagdi Andrea Ártíng, fagfelagsleiðari at koma út um ósemjur vóru. Hon bað okkum stöðga arbeiðinum eina løtu og so tosaði hon við leiðsluna. Løtu seinni kom hon aftur og segði: »Nú er í lagi, nú kunnu tit byrja aftur,« greiðir Sannelena av Lofti frá. Hon fyllir 85 í dag sjálvan 1. mei, verkamannadagin

Í dag – verkamannadagin – røkkur ein verkakvinna og húsmóðir – Súsanna Malena Poulsen, vanligar nevnd Sannelena á Lofti, tey áttatíggj árini. Sosialúrin hevur hitt Sannelenu og biðið hana greitt frá sínum lívi frá tí hon vaks upp í Tjørnuvík, arbeiddi í fiski suðuri í Vági, á Bacalao í Havn til hon nú sum aldrandi kvinna býr aftur í heimi sínum norðuri á Eiði.

Vit vóru trý systkin. Beiggi mín Hans Mikal Hansen, sum var yngstur, doyði í august mánaði í fjør, 68 ára gamal, systir mín Herberg Tjørnudal, fyllir 75 nú í mai.

Í Tjørnuvík vóru nógv børn um tað mundi tá ið eg vaks upp og har var gott at vera smábarn, sjálvt um tað eru tey, sum undrast á hetta, so innibýrgd bygðin man tykjast hava verið. Men hetta nervaði ikki okkum børn.

Sandurin var okkara leikpallur

Niðri á sandi spældu vit hvønn dag og allan dagin um summarið, har vit gingu skóleys. Eisini spældu børnini nógv í ánni. Vit høvdu handil so tað var nakað serstakt tá ið vóra kom úr Havn og varð borin heim í handilin, sum var

miðskeiðis millum lending og bygðina.

Bóru vóru úr Vík

Men ikki viðraði altíð og tá máttu menn bera vørana úr Vík. Hetta var ikki gamansleikur, tí ofta var ringt at fara um Lundagjógv, serliga í herðslu. Men eg veit ongan, sum er farin fyri bakka í Lundagjógv, men eg minnst aðrar sorgartilburðir, sum t.d. tá ið Guttormur Simonsen, av Skarvanesi, sum var giftur

við Hansinu og búsettur í Tjørnuvík, datt oman í Stapanum. Hetta kastaði ein dapran skugga yvir Tjørnuvíkina. Hetta mundi vera í 1924 og var eg tá 16 ára gomul. Vanligt var at telja menninar á bátunum, tá ið teir komu av útróðri, ella fleygi, inn móti lendingini. Hendan dagin í 1924 vantaði ein. Og so var spurningurin hvør vantaði? Eg minnst enn ófrættadámin.

Tænti í Havn

Fyrstu ferð eg fór burtur at tæna var til Havnar. Eg fór at vera arbeiðsgenta í heiminum hjá Jens Paula í Dali, sjómansskúlastjóra, sum búði uppi við Pisuvárða. Eg var har eini tvey ár – tó ikki samanhangandi – tí um summarið mátti eg fara norður at hjálpa teimum við hoygging og øðrum útiarbeði.

Mær dámdi so sera væl hjá Poulinu og Jens Paula í Dali og minnst eg øll tey børnini sera væl og var hetta ein lærurik tíð fyri tjørnuvíksgentuna, sum kom at hava so langt liv framman fyri sær.

Í fiski í Vági

Eins og so mangar aðrar norðanfjørðsgentur, so fóru fleiri gentur úr Tjørnuvík suður til Vágs í fisk. Millum teirra var eg sjálv.

Eg kom á Garðarnar til Magnus Dahl. Tíðin í Vági stendur fyri mær sum ein tann besta tíðin í lívi mínum. Magnus Dahl var so góður við okkum. Hann skal fáa mitt allarbesta skoðmál. Eg haldi at hann var góður við allar norðanfjørðsgenturnar. Meðan eg var í Vági, búði eg hjá Edvardi á Sela-trað. Fyri nokrum árum síðani var eg í Vági einaferð afturat í sambandi við samfelagsfundir. Tá leitaði eg mær oman á garðabúna og gekk millum gomlu húsini har. Tað var eins og upplivdi eg hesa tíðina aftur og hoyrði fótatetini og sá gomul andlit fyri mær.

Á hesi somu ferðinni í Suðuroynni leitaði eg upp eina vinkonu frá teirri tíðini, Ebbedia, í Hovi. Tað var stuttligt at hitta hana aftur eftir meira enn seksti ár og